

IŠGELBĖTI TAUTĄ

2009 m. gegužė Nr. 50

Vaclovas Jočys

Sveiki mielieji,

Malonu kartu su jumis išleisti ir išplatinti jau penkiasdešimtą laikraštuko numerį. Šią tarnystę pradėjo mūsų mylimi misionieriai Edmundas ir Kristina Bartuliai. Šis laikraštukas pasiekia virš dviejų šimtų adresatų, devyni iš jų yra užsienyje. Laikraštį Jūs gaunate elektroniniu paštu, pusei adresatų jis išsiunčiamas paprastu paštu.

Žodis „laikraštis“ yra sujungtas iš dviejų daiktavardžių laikas + raštas (aprašymas).

Kaipgi aprašomi laikai krikščioniškame leidinyje?

Kokia yra konkrečiai mūsų laikraštuko funkcija? Kokia vizija?

Visų pirma, tai Dievo Žodžio skelbimas ir Jo šlovingų darbų liudijimas.

Mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį, o mes – jūsų tarnai dėl Jėzaus. (2 Korintiečiams 4:5)

Jėzus... Mano Viešpats... Kas Jis? Kokį aš Jį realiai pažįstu? Ką Jėzus iš tikrųjų jau yra nuveikęs manyje, bažnyčioje, mūsų tautoje? Ką Jis veikia šiuo metu? *Turėdami tą pačią tikėjimo dvasią, apie kurią parašyta: “Aš įtikėjau, todėl prakalbėjau”, mes irgi tikime ir todėl kalbame... (2 Korintiečiams 4:13)*

Laikraštukas - tai dar viena sakykla, dar vienas kanalas, kuriuo gali lieti Dievo malonė, meilė, gailėstingumas ir visa kita, kas ateina iš Viešpaties, kas liečia žmogaus širdį, keičia ją. Jei aš turiu nors ir nedaug šviežio, realiai apčiuopiamo Dievo pažinimo, kaip duonos kepalėlį, ar žuvelę, verta tai atnešti į Viešpaties akivaizdą. Tepadaugina Jis tai. Tepamaitina, kad ir keturis tūkstančius vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.

Man laikraštuko išleidimas primena filmuose apie senovės karus matytus epizodus, kai lankininkai prieš paleisdami strėlę į priešą tvirtovę išmirko ją degiame skystyje. Nuo laužo ugnies jie strėles uždega ir galingai įtempę lankus degančias strėles paleidžia į tolimą taikinį. Tegul ir laikraštukas, kaip strėlė, uždegtas nuo tikrojo aukuro ugnies, iššauna ir pasiekia tas vietas, kur labiausiai reikia Dievo Žodžio - kasdieninės duonos, Dievo meilės, Dievo gailėstingumo. Bet labiausiai reikia Jo Paties. Viso... Kaip viso Lobio. Jei mano brolis Jėzų labiau pažįsta kaip Kelią, sesuo labiau pažįsta kaip Gyvenimą, pasidalindami pažinimu, mes vienas kitą praturtiname. Būkite palaiminti dalindamiesi Juo Pačiu.

Mylimi bendradarbiai ir draugai,

Šiais neramiais laikais yra įprasta nerimauti ir baimintis, matant kas vyksta pasaulyje, tačiau Jėzus mus mokė dėl NIEKO nesijaudinti. Mes prie savo ūgio nepridėsime nė vienos uolekties, jaudindamiesi dėl dalykų, kurių negalime įtakoti. Ką gi aš galiu padaryti, gyvendamas žlungančioje ekonomikoje, bedarbių visuomenėje ir tarp alkanų žmonių? Pirma ir svarbiausia, turiu įsitverti Viešpaties viskuo, kas esu ir užsirakinti Jame, kol tapsiu VIENA su juo. Tai daugiau nei įmanoma. Tokia buvo didžioji Viešpaties kunigiška malda, kad mes būtume VIENA su Juo ir vienas su kitu, kaip dieviška Trejybė yra VIENA. Mes negalime mėgautis VIENYBE su kitais ir VIENYBE su Viešpačiu, kol nesame SUSIVIENIJE

Pastorius
Michael Howard

TARPUSAVYJE! Daugumą krikščionių suskaldo vidiniai nesutarimai ir konfliktai. Jėzus yra mūsų tikėjimo pradininkas ir atbaigėjas. Laiške žydams taip aiškiai kalbama: *“Nes Tam, dėl kurio ir iš kurio yra viskas, priderėjo, VEDANT DAUGYBĘ VAIKŲ Į GARBĘ, kentėjimais išstobulinti jų išgelbėjimo Vadovą”* (Hebrajams 2:10). TIK PAGALVOK APIE ŠĮ GALINGĄ IR GYVĄ žodį, KURIS SUKŪRĖ PASAULIUS ir be kurio NIEKO nebuvo įmanoma sukurti ir Jo tikslas mums buvo DALYTIS Dievu per Jį. Tai, kad dabar esu “GARBĖS VAIKAS”, yra žymiai daugiau, nei kada galėsiu suvokti. Kristaus tikslas yra sutaikinti kritusią žmoniją su Dievu, kad jie taptų Jo DIEVIŠKOS PRIGIMTIES dalininkais ir mėgautųsi JUO per amžius. “Pradininką” geriau versti “KAPITONU” arba “LYDERIU”. Kaip didis lyderis, Jis atvėrė kelią ir galimybę SEKTI JO PAVYZDŽIU ne savo valia ir jėgomis, bet per nuostabią veikiančią Šventosios Dvasios jėgą. Tą Jis pasiekė kentėdamas: ateidamas į žemę, nusizeminęs ir visiškai pakluses, pilnai atsidavęs ir, galiausiai, miręs. Kaip lyderis, Jis mums atvėrė gyvenimo kelią ir suteikė mums visišką pergalę. Mūsų pergalė yra Jo pergalėje po mirties. Mes turime MIRTĮ, kad GYVENTUME. Kaip didis Aukščiausiasis Kunigas, kuris gyvena be nuodėmės, pilnai atsidavęs ir palikęs savąjį “aš”, lyderis turi eiti tokiu keliu, kuriuo seks Jo pasekėjai. Jėzus VISKO išmoko PAKLUSDAMAS ir išstobulintas kentėjimais. Mes nė vienas neturime jokios galimybės ištrūkti iš siaubingos kritusios prigimties, kol esame valdomi savanaudiškų dalykų. Neturime kitos išeities, kaip tik MIRTĮ TAM. Mes turime noriai kentėti, o ne gyventi siaubingą kritusio Adomo gyvenimą. Didžiausias išstobulinimas, atėjęs per Kristaus kentėjimus, buvo visiškas atsidavimas DIEVO VALIAI. Paskui lyderį turi būti sekama ir jo sekėjai turi norėti eiti tokiu keliu, koku eina Jis. Jėzus atėjo ir tapo tokiu KAIP MES, KAD MES TAPTUME TOKIAIS, KAIP JIS. Kaip kapitonas ir lyderis, Jis turi rūpintis savo sekėjais. Jis buvo gundomas ir išbandomas visuose dalykuose kaip ir mes, todėl žino mūsų silpnumą. Pats Jis ėjo vienišumo ir atmetimo keliu; poreikių; nesupratimo; stovėjo ant mirties ribos. Savo pergalėje JIS PRISIĖMĖ ATSAKOMYBĘ UŽ TAVE, TAVE, TAVE!!!! Tegul jis būna tavo pavyzdys ir vadovas. Džiūgauk Jame ir leisk JAM atvesti tave į Tėvo šlovę, kur turėsi visą valdžią ir jėgą, kuri reikalinga, o tuomet pamatysi, kad tavo tikslas pasikeis ir Jis perves tave per visus išbandymus. Jis ten buvo. Jis žino, ką tu praradai. Jis žino tavo išbandymus ir širdies skausmus ir tapatinasi su tavimi kiekviename iš jų. Kaip per kentėjimus Dievas išstobulino Kristų, taip Jis veiks ir mumyse, kad išstobulintų mus. Tai ne tavo darbas ar kova. Jis tai padarė. Jis iškėlė mums reikalavimą mirti sau ir ilsėtis Jame, taip pat leisti Jam užbaigti Savo darbą. Jis trokšta, kad mes būtume ŠVENTI, o mus Šventais gali padaryti tik Kristus. Mums niekada nereikia vengti kentėjimų, į kuriuos mes esame pašaukti ir be kurių niekuomet nebus išstobulinimo ir Šventumo. Jis buvo išstobulintas per kentėjimus (žinoma, ne per ligas), taip ir mes. Jis mus atves į tokią vietą, kur mes pilnai priklausomi nuo Jo. O ten yra laisvė ir pergalė, tai yra sprendimas kiekvienai mūsų gyvenimo problemai. Tik pagalvok apie didybę to, ką Jis atliko dėl mūsų ir DŽIŪGAUK!!

**Pastorius
Kęstutis Eimutis**

Ne taip seniai praėjo konferencija, kurioje tarnavo misionierius ir pastorius iš Malavio M.Howard’as. Vien tai, kad pastorius jau eilę metų lanko mūsų tautą nieko neremiamas Lietuvoje, sukelia dėkingumą ir parodo tikro Dievo tarno pasišventimą ir pasiaukojimą kitų labui. Be abejonės, aš džiaugiuosi visais Dievo tarnais, kurie tarnauja gyvybę teikiančia Dvasia ir lanko Lietuvą.

Jau atėjo laikas ir supratimas iš Viešpaties, kad Jo žmonės patys atskiria ir pažįsta Jį, nes ir parašyta, kad “ateis laikas ir nebesakys, pažink Viešpatį, bet Aš pats apsigyvensiu juose ir pats mokysiu juos...” Per keletą metų matau, kad tai pildosi ir ryškėja Lietuvos tikinčiųjų gyvenimuose. Žmonėms nebeužtenka raidės, formos, nes pats Dievas Savo Dvasia nori atverti Kristų kiekviename.

Eilinį kartą neišdildomus pėdsakus širdyje palieka pastoriaus M.Howard'o tarnystė, kai matai sustiprintus žmones, Jo Dvasia lavinamus tarnystei, o ne sėdėjimui ant suolų dešimtoje eilėje visą gyvenimą. Tie tarnavimai kaip gręžtiniai pamatai, kad statomas statinys stovėtų tvirtai ir nepajudinamai. Šventas Raštas atveriamas su tokia išmintimi ir Žodis tampa dar brangesnis ir reikalingesnis, gyvybiškai svarbus kasdieniniame ėjime ir pasilikime Kristuje Jėzuje.

Kai matau įvairius žmones iš miestų ir miestelių, nebepasitenkinančius vakarykšte diena ir trokštančius Jo, džiaugiuosi, kad tokių žmonių skaičius ne mažėja, o auga. Mums reikalingas Kristus, o ne raidė apie Jį, Jo gyvenimas, tiesa ir kelias. Matau, kaip broliai ir seserys Kristuje prisiima atsakomybę tikėti Juo, sekti Juo tame supratime, kokį Jis pats atveria. Tai siauras kelias. Kai kas tik pabando juo eiti, bet kai kas juo ir eina.

Kai girdžiu Jo tarną sakant, jog ateina laikas bažnyčiai augti skaičiumi dėl tos ištikimybės ir maldų, kurios tęsiasi keletą metų. Priimu tai kaip Jo valią ir suprantu, kad tai Dievo žmonių pasilikimo Kristuje Jėzuje, jų pasišventimo, pasiaukojimo ir atsakymo "taip" į Jo valią, pasekmė. Tikras džiaugsmas pasilikti vynmedyje ir matyti Jo darbą.

Buvau apstulbintas, kai Kėdainių rajone reabilitacijos centre, kuriam vadovauja Albertas, po M.Howard'o tarnavimo ir pastoriaus iš Šiaulių paragavimo, apie 20 jaunų merginų ir vyrų išėjo priimti Kristaus.

Kitas tarnavimas Kėdainių mieste, kurį organizavo Kazimieras iš Kunionių, pritraukė apie 60 žmonių ir aš pats, iš dalyvavusiųjų girdėjau, kad buvo trukdoma tam darbui ir tarnavimui, kad jis vyktų. Tačiau dėl Jo valios ir Jo žmonių, buvo atiduota šlovė Jėzui Kristui ir tebūna palaiminti visi tikintys Juo.

Šiuo metu jau planuojami susirinkimai Vilniuje, Klaipėdoje, Šiauliuose, Panevėžyje, Kėdainiuose. Darbas tęsiasi ir nesustoja.

“Šalin nuo manęs, jūs piktadariai!”

Djakonas
Jurgis Jarašius

„Ieikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į pražūtį, ir daug yra juo įeinančių. O ankšti vartai ir siauras kelias veda į gyvenimą, ir tik nedaugelis jį randa. (Mato 7:3-14). Ne kiekvienas, kuris man sako: „Viešpatie, Viešpatie!“ įeis į dangaus Karalystę, bet kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje. Daugelis man sakys aną dieną: ‘Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu?!’ Tada aš jiems pareikšiu: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs piktadariai!“ (Mato 7:21-23)

Iš tiesų, negali likti abejingas tokiam stipriam paties Jėzaus Kristaus pareiškimui. Šita tiesa iš Viešpaties lūpų sukrečia iki širdies gelmių. Jėzus sako, kad tai išgirs daugelis uoliai pranašavusių, išvarinėjusių demonus ir dariusių daugybę stebuklų Jėzaus Kristaus vardu.

Iš pirmo žvilgsnio, galima ir nesuvokti, kodėl Jėzus taip griežtai kalba: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs piktadariai!“ Iš tikrųjų, nepaprastai svarbus ir sukrečiantis gyvenimo klausimas, daugelis bus šokiruoti ir niekaip negalės suvokti. Tiek buvo įdėta pastangų tarnavimui, daugybė stebuklų, gausybė išvartų demonų, daug pranašauta, ir staiga... iš to jokios naudos! Jokios padėkos... O svarbiausia – uždarytas kelias į Dievo Karalystę. Tai pati didžiausia tragedija. Tai sukrečia. Ir tikriausiai jie norės išsiaiškinti: kodėl, Jėzau? Juk mes tiek daug darbavomės. Ar demonų išvartymas nebuvo Tėvo valia? Mes juk visa tai darėme Tavo, Jėzau, vardu!

Viešpats visai ne prieš demonų išvarinėjimą, kuomet iš vergystės išlaisvinami žmonės, daroma daugelis kitų stebuklų. Jis pats atėjo į šią žemę skelbti vargšams Gerosios naujienos, gydyti tų, kurių širdys sudužusios, skelbti belaisviams išvadavimo, akliems – regėjimo, vaduoti prislėgtųjų, skelbti maloningųjų Viešpaties metų (Luko 4:18-19). Paskui Jėzų Kristų sekiojo minios iš Galilėjos, Judėjos, Jeruzalės, Idumėjos, iš anapus Jordano, iš Tyro, Sidono ir kitų miestų, nes Jis darė stebuklus (Morkaus 3:7-8). Kad Jo nesuspaustų minios prie ežero,

liepė mokiniams paruošti valtį, nes ligoniai veržėsi prie Jo, norėdami Jį paliesti (Morkaus 3:9-10). Savo mokiniams Jis davė valdžią gydyti ligas ir išvarinėti demonus. Pirma dvylikai, vėliau – septyniasdešimčiai, o dar vėliau ir visiems Savo mokiniams. Juk Jėzus atėjo griauti velnio darbų. Čia nėra jokios dviprasmybės. Pats tai darė ir liepė mokiniams daryti. Tai Tėvo valia. Niekas nepasikeitė. Jėzus Tas Pats vakar, šiandien ir per amžius (Žydams 13:8). Jame nėra nė mažiausios dėmelės. Jis yra Tiesa ir Gyvenimas. Jis visuomet kalba tiesą ir tik tiesą. Tad kokia gi priežastis? Kodėl piktadariai? Kodėl Jėzus sako: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau“?

Nuo Dievo nieko nėra paslėpta. Jis pasveria žmogaus mintis ir širdies nuostatas. Nei viena mintis nepraslysta nepastebėta, nei vienas žodis nelieka nepasvertas ir neįvertintas. Jis aiškiai žino žmogaus darbus ir jo širdies motyvus. Jis ištiria širdies gelmes. Nuo žmogaus galima pasislėpti, tačiau Viešpačiui viskas atvira. Iš širdies gausos kalba lūpos. Todėl prieš Jėzaus Kristaus teismo krasę bus ištiriami šie žodžiai: argi mes nepranašavome, neišvarinėjome demonų, nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu? Tai parodo visišką žmogaus širdies sugedimą. Raštas sako, kad žmogus be Dievo negali nieko, o teismo metu Jėzui Kristui jie rodė į save ir „savo“ darbus. Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, dar būdamas žemėje aiškino, kad pats nieko negali daryti. Ir niekas negali darbuotis pats, kol nemato tai darančio Tėvo (Jono 5:19), nes tai prieštarautų Dievo valiai. Aukščiausias Jėzaus gyvenimo tikslas buvo įvykdyti Tėvo valią. Kai mokiniai, sugrįžę iš Samarijos, pasiūlė Jėzui pavalgyti parnešto maisto, Jėzus jiems atsakė: „*Mano maistas vykdyti valią To, kuris mane siuntė ir užbaigti Jo darbą.*“ (Jono 4:34). „*Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei ir Aš darbuojuosi*“ (Jono 5:17).

Taigi, visi atlikti darbai, kuriais daugelis girsis, iš tikrųjų yra Dievo darbai. „*Aš pasiunčiau jus nuimti derlių, į kurį jūs neįdėjote darbo.*“ (Jono 4:38). Taigi, daugelis teismo metu rodys Dievo atliktus darbus kaip savo pačių. Ir kadangi jie kartos: „argi mes nedarėme, argi mes nedarėme, argi mes nedarėme“, jie išgirs: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau“ pagal jūsų darbus. Aš nematau jūsų darbų. Aš nerandu jūsų darbų. Aš nepripažįstu jūsų darbų. Jūs esate piktadariai. Jus darėte pikta. Jūs nieko negalite daryti be manęs. Jūs esate melagiai, apgavikai. Todėl šalin nuo Manęs, jūs piktadariai. Visi darbai, kurie buvo padaryti per jus, yra Mano Tėvo, kuris yra danguje ir kuris jokiam žmogui neatiduos Savo šlovės. Taigi daugelyje nebuvo rasta jų darbų. Jie buvo gavę Šventosios Dvasios dovanas, naudojosi jomis ir, galiausiai, pasisavino Dievui priklausančią šlovę. „*Aną dieną Dievas per Jėzų Kristų teis žmonių slėpinius.*“ (Romiečiams 2:16). „*Visi paklydo...nėra kas darytų gera, nėra nė vieno.*“ (Romiečiams 3:12). „*Ar nesupranta piktadariai, kurie mano tautą ryja kaip duoną ir nesišaukia Viešpaties?*“ (Psalmių 14:3-4).

Taigi, daugelis dėl savo išdidumo nematė Dievo šlovės. Tarnaudami Jam, nematė Jo Paties, nemylėjo Jo, nesuprato Jo valios, nepriėmė Jo meilės, o matė tikrai „save ir savo darbus“. Jei jie būtų matę Dievo didybę, Jo šlovę, būtų tylėję. Jobas, pamatęs Dievą, užsičiaupė. „*Aš menkas Tau atsakyti. Aš uždengiu ranka savo burną.*“ (Jobo 40:4). „*Todėl aš baisiuosi savimi ir atgailauju dulkėse ir pelenuose.*“ (Jobo 42:6).

Apaštalas Paulius 1 laiške korintiečiams 4 skyriaus 7-oje eilutėje klausia: „*Ką gi tu turi, ko nebūtum gavęs, tai ko didžiuojiesi, lyg nebūtum gavęs?*“ „*Kas giriasi, tesigiria Viešpačiu*“ (1 Korintiečiams 1:31). Dievas visuomet troško apreikšti Savo meilę, malonę ir gailingumą mums. Kad išlavintų šventuosius, pašaukia tarnus, apdovanoja juos ir vėliau pašaukimo ir Dievo dovanos neatšaukia (Romiečiams 11:29). Jis trokšta, kad mes pažintume Jo neapsakomą meilę. Jis gyvena dėl mūsų. Jis apreiškia Save, kad visa širdimi ieškotume vis gilesnio Jo pažinimo ir galėtume žavėtis Juo. Mums skirtas tik vienas gyvenimas žemėje, toliau – amžinybė. Jis kviečia gyventi kartu su Juo. Jis siūlo tikrą gyvenimą per Savo Sūnų Jėzų Kristų. Į amžiną gyvenimą kito kelio nėra. Jis yra mūsų gyvybė, tikroji gyvenimo duona ir mūsų gyvenimo prasmė. Jis mus taip pamilo, kad Jo troškimas buvo, kad mūsų sudužusios širdys pradėtų plakti tikru gyvenimu, o žmonės Jį atstūmė ir pasiūlė tvartą. Nusižemindamas apsigyveno kartu ir mūsų tvartuose. Jis atėjo išgydyti mūsų širdžių, o žmonės Jo širdį perdūrė kalaviju. Atėjo duoti gyvenimo pilnatvės ir padovanoti dangiškų turtų, o pats žmonių buvo parduotas už 30 sidabrinų. Atėjo iš meilės žmonėms, trokšdamas juos apkabinti, paguosti, nuraminti, o žemėje Jam buvo pasiūlyta kūjis, vynys, kančia ant kryžiaus. Jis sakė: „myliu tave“, o Jam atsakė: „Tave ant kryžiaus!“ Jis sakė: „Aš atėjau išgelbėti tavęs“, o žmonės: „gelbėkis pats!“. Jis atėjo, kad parodytų Tėvą, bet buvo taip

siaubingai sumuštas, kad žmonėms buvo baisu žiūrėti į Jį – jie dengė savo veidus (Izaijo 53:3). Jis sako: „Aš atėjau sugriauti velnio darbus“, tačiau Jam tenka girdėti: „argi mes nedarėme?“. Jis sako: „Aš atėjau tavęs išlaisvinti“, „argi mes...“. Jis sako: „Aš atėjau įvykdyti Tėvo valią tavo gyvenime“, o Jam atsakoma: „argi mes nedarėme...“

O, Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo teismai ir nesusekiami Jo keliai! Ir kas gi pažino Viešpaties mintį? Ir kas buvo Jo patarėju? Arba kas Jam davė pirmas, kad jam būtų atmokėta? Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa. Jam šlovė per amžius! Amen.

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob.: 8-687 75232; vaclovas.jocys@gmail.com)

Leidinį paruošė: Ieva Kasperavičienė